

Arrest

nr. 78 875 van 6 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat R. JESPERs en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sikh afkomstig uit Nawa Shehr te Punjab in India. In juni 2009 ontstond er een conflict tussen Sikhs, Hindoes en Charmars in uw streek. Een groep jongeren wou een Sikh tempel in brand steken, maar u probeerde dit samen met een twintigtal andere jongeren te vermijden. In het tumult werd u geslagen door enkele jongeren die u persoonlijk kende en waarmee u eerder al problemen had gekend. U verloor het bewustzijn. Na dit voorval verbleef u een zevental dagen in het ziekenhuis. Meteen nadat u het ziekenhuis verliet trok u naar Bombay. Daar verbleef u drie à vier maanden in Bombay. U moest er in een klein kamertje verblijven van de reisagent. In november of december 2009 verliet u India met het vliegtuig. U vloog naar Moskou en verbleef daar een viertal maanden. Daarna trok u in maart of april 2010 via Praag en Duitsland naar België. U vroeg niet

meteen asiel aan omdat andere jongeren u vertelden dat men u zou kunnen terugsturen in dat geval. In oktober 2010 vroeg u uiteindelijk wel asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u medische documenten voor.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) merkt op dat u onvoldoende elementen aanhaalt om een gegronde vrees aan te tonen ten aanzien van India. Ten eerste, legt u slechts één bewijs voor om uw relaas te staven: een brief van een dokter waarin verklaard wordt dat u blessures hebt opgelopen in een groot accident (groene map, punt 2). Ten eerste, valt uit dit verslag niet af te leiden waaraan u deze blessures opliep. Dit document op zich is onvoldoende om aan te tonen dat u werd aangevallen en geslagen. Dit geldt trouwens ook voor de medische documenten die u voorlegt uit België (groene map, punt 1). Ten tweede, verklaart u dat u dit document recent hebt laten opstellen als bewijsstuk (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Toch is de brief gedateerd in de periode waarin het ongeval volgens uw verklaring gebeurde (9 juli 2009), terwijl er in de inhoud van de brief gesproken over een voorval twee jaar eerder (wat dan in 2007 zou moeten zijn geweest). Het is merkwaardig dat deze brief gedateerd is in juli 2009 terwijl u verklaart dat de brief recent is opgesteld. Dit doet vermoeden dat de brief zo is opgesteld zodat de brief zo goed mogelijk in uw asielrelaas past. Ten derde, spreekt de brief ook meermaals over geheugenverlies. Dit is merkwaardig gezien de brief recent is opgesteld en u tijdens het gehoor geen enkele moeite blijkt te hebben met het reconstrueren van uw verhaal. Door de optelsom van deze elementen kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid en de inhoud van dit document. Gezien dit document uw enige bewijsstuk is wordt bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd. Het voorleggen van documenten moet bovendien steeds gepaard gaan met een coherent en geloofwaardig relaas. Dit is hier niet het geval. U kan niet duidelijk zeggen waarom u specifiek aangevallen werd in India. U haalt meerdere redenen aan: omdat u een Sikh bent en omdat er ruzie was tussen Sikhs, Hindoes en Chamars (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), omdat u de Sikh tempel verdedigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) of omdat uw belagers al langer uw persoonlijke vijanden waren omdat u hen ooit beledigd had voor Chamar (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). De eerste twee opties vallen uit te sluiten. U verklaart dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats woont en dat zij het goed maken (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit wijst erop dat Sikhs in uw buurt niet structureel lastig gevallen worden. Bovendien verklaart u dat er naast vrienden ook familieleden betrokken waren bij de verdediging van de Sikh tempel (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gezien dat uw familie het goed maakt en gezien de leden van uw familie niet persoonlijk lastig worden gevallen door die personen die naar u op zoek zijn kunnen ook vraagtekens kunnen geplaatst bij het feit dat u ook vervolgd zou worden bij terugkeer omwille van het verdedigen van de tempel. Het is dus onduidelijk waarom u persoonlijk werd geviséerd. U kan hiervoor geen eenduidige verklaring geven. Bovendien zouden volgens uw verklaring deze gebeurtenissen uitgebreid in de media verschenen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Toch legt u hiervan geen enkel bewijs neer. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede, verklaart u dat u nooit een poging ondernomen hebt om uzelf te beschermen, zoals het indienen van een klacht bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U stelt dat de politie enkel luistert naar mensen die geld hebben. Het is merkwaardig dat u dit als excuus gebruikt om te verklaren waarom u geen klacht indiende aangezien u eerder tijdens het gehoor bevestigde dat u uit een welvarende familie afkomstig bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Wanneer u geconfronteerd wordt met die tegenstrijdigheid verklaart u dat er nog geen klacht was ingediend toen u het land verliet, maar dat uw familie dat later wel gedaan heeft en dat er aan die klacht geen gevolg werd gegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Meteen daarna bevestigt u dat uw familie een officiële klacht heeft ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is opnieuw tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u geen klacht had ingediend. U laat meteen vallen dat u niets weet over die klacht omdat u op dat moment in het ziekenhuis lag en erg gewond was (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het feit dat u op het moment van de klacht in het ziekenhuis lag is geen excuus om nu niet op de hoogte te zijn van de inhoud van die klacht. U legt bovendien geen enkel bewijs voor van die klacht. Wanneer u gevraagd wordt naar documenten in verband met de klacht antwoordt u dat u niet wist dat u die documenten moest voorleggen. Meteen erna voegt u eraan toe dat niemand dergelijke documenten zolang bewaart (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Beide excuses hebben weinig waarde. Ten eerste, vroeg u asiel aan in oktober 2010. Vanaf het moment dat iemand asiel aanvraagt wordt benadrukt dat het belangrijk is dat men de asielaanvraag ondersteunt met zoveel mogelijk bewijsmateriaal. Het is ongeloofwaardig dat u niet wist dat u dit soort bewijsmateriaal moet voorleggen. U legt wel een ander document voor om uw asielaanvraag te staven, dus u bent op de hoogte van het belang van bewijzen. Ten tweede, is

het merkwaardig dat u verklaart dat niemand documenten zo lang bewaart. Het gaat hier om documenten met betrekking tot de situatie waardoor u India diende te verlaten. Het is weinig geloofwaardig dat iemand dergelijke documenten niet zou bijhouden. Dit ondermijnt uw vrees en het belang van de zaak. Bovendien kan u steeds een kopie van de klacht bekomen bij de politie. De optelsom van deze tegenstrijdigheden en incoherenties met betrekking tot de beschikbaarheid van bescherming in India ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Er is bovendien geen enkele reden waarom u geen klacht zou kunnen indienen bij de politie en waarom de politie daar geen gehoor aan zou geven: u bent een Indisch staatsburger (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), u komt zoals eerder gezegd uit een welvarende familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en u hebt nooit problemen gehad met de Indische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Het feit dat u met uw eigen paspoort India kon verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) bewijst dat u niet geviseerd wordt door de Indische autoriteiten.

Ten derde, bevestigt u dat u enkel problemen had met mensen uit uw dorp of uw streek (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Daarom wordt u de vraag gesteld waarom u niet elders in India zou kunnen wonen zonder problemen. Hierop antwoordt u dat dit niet mogelijk is omdat er overal conflicten zijn tussen Sikhs en Chamars (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit argument houdt weinig steek. Ten eerste, was er in uw dorp volgens uw verklaring ook een conflict tussen Sikhs en Chamars en toch ondervindt uw familie klaarblijkelijk geen problemen als Sikh zijnde. Ten tweede, werd hierboven duidelijk dat u niet specifiek geviseerd werd omdat u een Sikh bent, maar veeleer omdat u een persoonlijk probleem had met drie mensen. En ten derde, worden Sikhs niet structureel vervolgd door Chamars, net zoals dat omgekeerd niet het geval is. U stelt zelf dat Chamars en Sikhs 'elkaars' eigendommen vernielen. Daarom wordt de vraag op het laatste van het gehoor nogmaals herhaald. U verklaart dat u niet elders kan wonen in India omdat uw familie en eigendommen in uw dorp gevestigd zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het feit dat u een intern vluchtalternatief hebt in India en daar nooit geen gebruik van gemaakt hebt ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten vierde, hebt u pas asiel gevraagd in België in oktober 2010 terwijl u al in juni 2010 aankwam in België. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u dat andere Sikhs u hadden afgeraden om asiel aan te vragen omdat men u erna kon terugsturen. U verklaart dat u pas asiel vroeg wanneer u zich alleen voelde omdat de andere Sikhs u in de steek hadden gelaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Uit de informatie van het CGVS blijkt dat u op 9 oktober 2010 werd tegengehouden door de politie en dat u een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg (blauwe map, punt 1). Het is merkwaardig dat u net drie dagen later asiel vroeg. Dit doet vermoeden dat indien u niet was opgepakt door de politie, u geen asiel had gevraagd. Bovendien is het bevreemdend dat iemand die echt nood heeft aan bescherming toch niet meteen gebruik maakt van de kanalen die kunnen leiden tot bescherming. Het feit dat u niet meteen asiel aanvraagde ondermijnt uw vrees en de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar India het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

De medische documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. De echtheid van de brief van de dokter uit India werd hierboven al in vraag gesteld. De medische documenten uit België wijzen er enkel op dat u tussen 24 september 2011 en 31 september 2011 niet in staat was om een gehoor bij te wonen. Hiermee heeft het CGVS rekening gehouden. De medische documenten wijzen verder nergens op geheugenverlies of andere problemen die het verloop van het gehoor in de weg zouden staan. Bovendien laat u nooit tijdens het gehoor blijken dat u moeite hebt om bepaalde elementen te herinneren. U weet heel uw verhaal duidelijk te schetsen en u heeft geen problemen met het geven van details en data.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de materiële motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel luidens welk elke administratieve beslissingen gesteund moeten zijn op in feite en in rechte pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Punjabi machtig is (de partijen zijn het eens dat de vermelding Bangla een materiële vergissing is) en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) dat het begrip vluchteling definieert en somt de vier elementen van dit begrip op.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële

motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker slechts één document voorlegt om zijn relaas te staven, stelt verzoeker dat hij ook recentere medische stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds medische problemen heeft. Bovendien meent verzoeker dat zijn relaas kan steunen op de literatuur die bestaat over de problemen tussen de Sikhs en de andere bevolkingsgroepen in verzoekers land van herkomst.

Het document van de dokter in verzoekers land van herkomst is weldegelijk authentiek. Verzoeker meent dat de dokter zich wellicht van datum vergiste en uit verstrooidheid de datum van de feiten heeft ingevuld in plaats van de datum van afgifte van het attest. Verzoeker stelt dat de inhoud van het document correct is. Verzoeker zou weldegelijk last hebben van geheugenverlies, maar het zou vooral gaan om zijn korte termijngeheugen.

De Raad erkent dat verzoeker meer dan één document heeft neergelegd om zijn relaas te staven, maar verzoeker gaat voorbij aan de opmerkingen die de bestreden beslissing heeft gemaakt over deze documenten. Met betrekking tot het document van de dokter in verzoekers land van herkomst stelt de bestreden beslissing het volgende: “(...)Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) merkt op dat u onvoldoende elementen aanhaalt om een gegronde vrees aan te tonen ten aanzien van India. Ten eerste, legt u slechts één bewijs voor om uw relaas te staven: een brief van een dokter waarin verklaard wordt dat u blessures hebt opgelopen in een groot accident (groene map, punt 2).

Ten eerste, valt uit dit verslag niet af te leiden waaraan u deze blessures opliep. Dit document op zich is onvoldoende om aan te tonen dat u werd aangevallen en geslagen. Dit geldt trouwens ook voor de medische documenten die u voorlegt uit België (groene map, punt 1). Ten tweede, verklaart u dat u dit document recent hebt laten opstellen als bewijsstuk (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Toch is de brief gedateerd in de periode waarin het ongeval volgens uw verklaring gebeurde (9 juli 2009), terwijl er in de inhoud van de brief gesproken over een voorval twee jaar eerder (wat dan in 2007 zou moeten zijn geweest). Het is merkwaardig dat deze brief gedateerd is in juli 2009 terwijl u verklaart dat de brief recent is opgesteld. Dit doet vermoeden dat de brief zo is opgesteld zodat de brief zo goed mogelijk in uw asielrelaas past. Ten derde, spreekt de brief ook meermaals over geheugenverlies. Dit is merkwaardig gezien de brief recent is opgesteld en u tijdens het gehoor geen enkele moeite blijkt te hebben met het reconstrueren van uw verhaal. Door de optelsom van deze elementen kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid en de inhoud van dit document. Gezien dit document uw enige bewijsstuk is wordt bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd.(...)”.

De Raad is van mening dat de bestreden beslissing hier zeer duidelijk aangeeft om welke redenen dit document geen bewijskracht heeft. De Raad wijst er ook op dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Wat betreft de attesten die verzoeker neerlegt van dokters in België

wijst de Raad er op dat deze aantonen dat verzoeker in België medische problemen ondervindt, maar deze documenten zeggen niets over de oorzaak die deze problemen zouden hebben. Deze documenten zijn dan ook geen bewijs voor de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoeker wijst erop dat hij weldegelijk een individuele vrees voor vervolging heeft omdat hij zoals vele Sikhs tijdens de rellen in 2009 aangevallen werd. Verzoeker werd echter aangevallen door mensen die hij reeds kende en werd een minder onpersoonlijk slachtoffer. Verzoeker had reeds eerder last gehad met zijn agressors en deze zijn ook na de feiten naar verzoeker op zoek gebleven. Met betrekking tot deze rellen haalt verzoeker aan dat in 2009 een Indiase goeroe werd gedood in Oostenrijk en dat als gevolg hiervan ernstige rellen ontstonden in de regio waarvan verzoeker afkomstig is waarbij zelfs doden vielen. Verzoeker legt hieromtrent media-artikels neer bij huidig verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van persartikels van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker stelt dat zijn familie die nog in Punjab woont het goed maakt, maar dat zij vanaf dat iemand problemen krijgt het land zullen verlaten. Verzoeker merkt verder op dat hij reeds verklaard heeft dat velen van zijn naasten en vrienden naar Dubai of Australië of elders in het buitenland zijn vertrokken.

De Raad wijst erop dat het feit dat iemand zijn land van herkomst heeft verlaten niet automatisch betekent dat deze zijn land heeft verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging. Het loutere feit dat verzoekers familie nog op de plaats woont die verzoeker ontvluchtte betekent dat er geen willekeurige vervolging is tegenover de Sikh bevolking. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij persoonlijk wel geviséerd zou worden.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij meteen na zijn ontslag uit het ziekenhuis naar Bombay gebracht werd om onder te duiken en dus niet betrokken werd bij het indienen van een klacht bij de politie. Verzoeker meent dat het feit dat de klacht niet behandeld werd ondanks het feit dat verzoeker afkomstig is uit een welstellende familie, wellicht te maken heeft met de overbelasting van de diensten tijdens de rellen in 2009.

De bestreden beslissing stelt hierover: “(...)Ten tweede, verklaart u dat u nooit een poging ondernomen hebt om uzelf te beschermen, zoals het indienen van een klacht bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U stelt dat de politie enkel luistert naar mensen die geld hebben. Het is merkwaardig dat u dit als excuus gebruikt om te verklaren waarom u geen klacht indiende aangezien u eerder tijdens het gehoor bevestigde dat u uit een welvarende familie afkomstig bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Wanneer u geconfronteerd wordt met die tegenstrijdigheid verklaart u dat er nog geen klacht was ingediend toen u het land verliet, maar dat uw familie dat later wel gedaan heeft en dat er aan die klacht geen gevolg werd gegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Meteen daarna bevestigt u dat uw familie een officiële klacht heeft ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is opnieuw tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u geen klacht had ingediend. U laat meteen vallen dat u niets weet over die klacht omdat u op dat moment in het ziekenhuis lag en erg gewond was (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het feit dat u op het moment van de klacht in het ziekenhuis lag is geen excuus om nu niet op de hoogte te zijn van de inhoud van die klacht. U legt bovendien geen enkel bewijs voor van die klacht. Wanneer u gevraagd wordt naar documenten in verband met de klacht antwoordt u dat u niet wist dat u die documenten moest voorleggen. Meteen erna voegt u eraan toe dat niemand dergelijke documenten zolang bewaart (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Beide excuses hebben weinig waarde.(...)”.

De Raad dient op te merken dat verzoeker in zijn verzoekschrift zichzelf weer tegenspreekt. Verzoeker verklaarde eerst dat hij niets wist over een klacht omdat hij nog in het ziekenhuis was, terwijl hij nu in het verzoekschrift stelt dat hij reeds ondergedoken leefde in Bombay. Verzoeker slaagt er niet in om dit deel van de motivering te weerleggen.

Verzoeker stelt getraumatiseerd te zijn door hetgeen hij meegemaakt heeft en hij zou overal in zijn land van herkomst schrik hebben dat hem hetzelfde nogmaals zou overkomen. Het is daarom dan ook onmogelijk om terug te keren aangezien hij geen menswaardig leven zou kunnen lijden.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Met betrekking tot het feit dat verzoeker niet meteen asiel heeft aangevraagd, stelt hij dat men hem zeer bang had gemaakt dat hij zou worden teruggestuurd zou worden naar zijn land van herkomst indien hij dit zou doen. Verzoeker zou erg verschoten zijn toen ze hem een bevel tot het verlaten van het grondgebied gaven en hij is zich dan bij anderen gaan informeren. Hij legde hierbij uit dat hij echt niet terug kan omdat hij problemen heeft in zijn land van herkomst. Daarom heeft hij pas op dat moment asiel aangevraagd.

Van iemand die internationale bescherming zoekt wegens een vrees voor vervolging kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk alle mogelijke stappen neemt om deze bescherming te bekomen. De raad meent dat de uitleg dat men verzoeker had bang gemaakt door te zeggen dat hij terug kon gestuurd worden indien hij een asielaanvraag zou doen niet volstaat om te verklaren waarom verzoeker zo lang gewacht heeft. Zolang verzoeker geen aanvraag indiende had hij hier namelijk geen enkel verblijfsstatuut en zou hij zeker terug gestuurd worden naar zijn land van herkomst. De Raad meent dan ook dat het zeer opvallend is dat verzoeker na al die tijd beslist om een asielaanvraag in te dienen drie dagen nadat hij een bevel tot het verlaten van het grondgebied had gekregen.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen niet overtuigen.

Verzoeker vreest bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst gediscrimineerd te zullen worden als Sikh en opnieuw het slachtoffer te zullen worden van aanvallen. Om deze redenen meent hij erkend te moeten worden als vluchteling of dat hem minstens de subsidiaire bescherming toegekend zou moeten worden.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS